

ГЕОРГИ КОНОВСКИ

НОЩ В КУРОРТА

chitanka.info

Днес свърших работа рано. Много рано. Нейде към шест вечерта...

Успешен ден... Много успешен... Приключихме едно дело, оформихме всичко, предадохме го по веригата...

И ето ме — точно по разписанието напуснах управлението. Разбира се, първата ми работа е да вляза в познатото кафене. Не бързам да поръчвам — важно е не какво пия, а как ще прекарам там. Но не поръчах — до мен спря сервитьорката и сложи напреде ми чашата с чая. Английски, с три лимончета, без захар. Както го обичам...

Ами познават ме хората. И знаят, че отивам да отдъхвам. Поради което пренасочват клиентите към други маси, когато съм там. Да не ми пречат...

Всъщност, днес места има доста. Пролет е. Ранна, но пролет. Полухладно, с опитващо се да се усмихва като бъдеща тъща на първа среща слънце, масите изнесени вече навън...

И хора...

Доста народ по улицата. Шест часа е още рано, светло, приятно за малка разходка на връщане от работа. И най-вече за тия, дето или не работят, или са почиващи днес...

Аз седя и зяпам. Тихо, кротко...

Казано по моему — тъпяя...

Зашо не? Цяла седмица напрежение, търчане, мислене, изграждане на възможни схеми, търсене на доводи и доказателства...

И ето — сега имам право да тъпяя...

Гледам, изключил съм ума, сетивата са на макс — лека пролетна миризма, приятно слънце, внимателен вятър, топъл чай и една отпуснатост...

Тъпенето е нужно, много нужно... Ако е за малко...

Щото си има тъпанари, които са вечно в тоя екстаз. Тъпи постоянно. И не разбиращи, че тъпенето е като наркотик — малко те разтоварва, но много те отнася нейде... В света на нищото...

Казвам, че съм изключим ума. Но разумът си действа. Гледам минувачите, бързо пресмятам кой какъв е, що за човек е, какви са интересите му... Невинна игра на познаване. Чийто резултати никога

няма да узная. Но е приятно да мисля, че съм познал. Гъдилка самолюбието, ще знаете...

Вдигам автоматично ръка за поздрав. Минават познати...

Имам ги доста. Такава е работата ми. Познати, познати, познати. Които учтиво поздравявам, макар някои вече да не помня кои са. Но физиономиите им са в базата данни, залостена между ушите ми...

Професионален дефект...

А приятели не виждам. Няма отде да се вземат. Имам някои добри колеги — Здравчев, например. И Киров... Допреди половин година...

Но те са колеги — добри, но колеги. Нямахме никакви емоционални връзки извън работата. Да, симпатияги, разбираме се... Разбирахме се... Обаче, чак приятели...

Имам и приятели — не съм сухар или „човек в футляре“. Двама. Но не ги познавате. А и не мисля да ви запознавам. Защо? Личният ми живот е мой живот. На вас ви е по-интересно какво става в службата, нали?

Амиии... Не много добри работи. Миналата седмица доведоха никакъв — тъй, над 30—те, рус, зализан, с всички весел, вицове разправя...

Но никак си... Далечен ми се видя. Много далечен от мен, че и от работата ни. Като случаен минувач, отбил се в кафене, оставящ добър бакшиш, но следящ с поглед сервитьорката — ще му се усмихне ли, та да я покани на чашка в близкия луксозен ресторант...

Добре, че не беше в моята група тая седмица... Но, по закона за световната гадост, все ще се падне да работим заедно...

Сервитьорката се отзовава на махването ми. Оставям й редовния бакшиш. Не, че съм цъфнал с парите — особено сега, в средата на април, но смятам, че трябва да отбележа доброто си настроение, резултат и на обслужването ѝ. Бакшиш — според социалистическия морал обиден, според

пазарния — част от заплащането на работещия. Да не мислите, че им плащат добре на тия момичета — с гимназиално образование, с предстояща съдба на стари моми...

Ставам...

И в този момент в джоба ми нещо запя...

С лошо предчувствие извадих телефона. Няма кой да ме търси по това време — бившата ми жена надали ме помни, децата са все заети с техните семейства, а началството...

Да, мрачното предчувствие за извънреден набег на шефа в спокойните далнини на следработния ми отдих се съдна...

— Къде си? — пита рязко, твърде пряко и твърде рязко, за да е прелюдия към покана за вечеря...

— Прибирам се... Надявам се поне това е разрешено? — отговарям в типичния ми стил, но с лек намек за предчувствието си...

— Ти тия ги остави... Сериозен проблем, много сериозен...

При нас несериозни няма, така че не съм особено развлнуван...

— Слушам и изпълнявам...

— Де ще идеш... — усещам, че се чуди как да ми каже нещо. И от това леко се стягам...

— Така... Сам ли си? — потвърждавам — Добре... Къде точно се намираш?

— Между читалището и пощата...

— Стой там! — и чувам гласа му да обяснява някому къде да ме намери — След малко ще дойде наша кола. Убийство...

Въздъхвам доста силно. Нямаше как да се сдържа — тъкмо мислех как на другия ден ще отбележа петъка с едно вястване в службата, а после... Два дни почивка. Своеобразна компенсация за петте дванадесетчасови работни дни до днес...

— Не ми въздишай, не ми въздишай... Замиnavате за Боряна...

— Това... Курорта?

— Именно... Убийство... Петорно... Някъде около 18 часа е имало стрелба...

Ако щете вярвайте, устата ми пресъхна. Петорно? Петорно!

— Шефе...

— Ще видиш на място... Едното е дете...

Дете? Трудно прегълтнах...

— Там ще те посрещне Перлов — той се обади да ни каже...

Перлов... Бившият служител на ДС, после скрит двигател на мутрите в региона, сетне честен частник, собственик на куп заведения и хотели, а сега, оказва се, свързан с големия курорт Боряна...

А шефът продължава, докато аз следя с половин око появилата се зад завоя тъмносиня кола без обозначителни знаци. Зная я — при

разследването в училището с нея ме разкарваше насам-натам Милчев. И, когато колата спира пред мен, го виждам зад волана...

— Шефе, Перлов...

— Внимателно! Той те уважава, чувал съм го как те хвали пред началника за бързи действия и внимателно отношение. Така че — ще се сработиш...

— Петорно убийство... — повтарям аз — Петорно... Кой още ще дойде?

— Докторът и експертите са вече на път. Изпращам Каменов... Здравчев вече е там, нали е от Хинково, хванах го точно преди завоя към Боряна и ви чака...

Поусмихвам се. Екипът е добър, сработили сме се, хубаво...

— И Василев...

Помръквам...

— Онзи ден беше назначен, за какво ми е?

— Действай, действай... Ще ти трябват хора, ще му намериш работа...

Шефът няма да ме види, но усеща, че грубо се изплюо...

— И внимателно! Да не ти обяснявам, че има стабилни връзки, а и не е много етичен с колегите си...

— Демек — портаджия? Такива едно време в училище...

— Ама сега не си там! — срязва ме шефът — Заминавай! И докладвай редовно. Така — на час, час и нещо...

Няма как да ме види, но явно усеща козирането ми на гола глава и ироничното чукване на токовете. Което не стана достатъчно звучно — с маратонки съм...

19:00 — 19:30 ЧАСА

Боряна е на петдесетина километра от града, пролетта е опразнила пътя, а Милчев е отличен шофьор. Така че — за половин час сме в курорта...

По пътя говоря усилено по телефона. Най-напред със Здравчев, който е вече на местопрестъплението...

— Бях до нашите на село — обяснява ми той — И тъкмо тръгнах за града, шефът се обади. Та ей ме...

— Остави тия битовизми — казвам му — Дай нещо по станалото...

И Здравчев започва обстойно:

— Курортът е почти празен. Има малка група студенти — на евтинийката дошли. Осем човека, довел ги синът на Перлов...

— Синът на Перлов ли? — прекъсвам го и се сещам, че Перлов има дете, което сам отглежда след развода си преди много години. Такъв или онакъв, но в града хората го уважаваха заради огромната любов към момчето и полаганите за него грижи — Там е и самият Перлов...

— Да, току-що говорихме. Знаеш — той е големият бос тук, но неофициално. Официално има някакъв управителен съвет, има един Димитров... Но Перлов върти нещата зад паравана. Говорихме и той ми предостави всякакви права тук. Тъкмо разглеждам местопрестъплението... Ужас...

То остава да е радост... Петима мъртви... Такова нещо не помня...

— Чух — дете...

— Даааа... Петгодишно момиченце... — чувам как прегльща. Разбирам — Здравчев има дъщеричка на три годинки — Ваня Пейчева... И майка ѝ — Христина Пейчева. Плюс двама студенти — Тодор Минков и Ангел Калчев. Убита е и камериерката Зайнеб Мехмедова...

— Оръжие?

— Рани от куршум. Не мога да определя марката на пистолета, но е деветмилиметров. От пръв поглед се вижда. Всички са разстреляни — буквально разстреляни в стаята на Пейчева. Тя е служителка в „Тексинвест“ — дъщерна фирма на „Олдтранс“, която пък през още две фирми е част от конгломерата...

— „Персин“?

— Не е трудно да се досетиш. Да, на Перлов е...

— И защо са там тия хора? Колко са?

— Благородният чорбаджия ги извел на тиймбилдинг — 60 служители в няколко негови фирми. Използва тихия момент преди сезона, а и на хората си осигурява някои социални придобивки, казано по журналистически...

— Шестдесет души... — казвам замислено — Доста, доста...

— Отделно са осемте студенти, както и няколко семейства...

Абе, с обслужващия персонал тук има над сто човека...

— Къде тук? — питам сепнато...

— В хотела, в „Марина перла“... Нали ти казах — големият чорбаджия е тук. Веднага се обади и всички служители бяха събрани в ресторанта на хотела. А гостите и без това са тук — извън сезона само този хотел е отворен за тях...

— Местопрестъпленето?

— От там ти звъня — на мястото съм. Стаята на Пейчева. Никого не пускам, чакам те...

— А преди теб?

— Перлов каза, че изстрелите се чули ясно навред. Веднага дотичали хора, но имали достатъчно акъл... Или от страх... Но никой не е влизал вътре. Вратата е отворена, виждат се убитите, обаче не са пипани... Знаеш ли...

Замълчава...

— Какво?

— Мисля, че и убиецът не ги е пипал. Стрелял е и е тръгнал. Или е много самоуверен, или е отличен стрелец...

Замислям се...

— Ало...

— Да, да — не съм затворил... — казвам...

— Пред хотела те чака секретарят на Перлов, ще те доведе. Той самият е в ресторана. Сервират всичко — без алкохол. Сам ли си?

— С Милчев — да. Но идва и друга кола — с Каменов и Василев...

— Тоя ли бе...

Прекъсвам връзката, минали сме бариерата, още един завой и спирате пред големия вход на „Марина перла“...

19:45 — 20:30 ЧАСА

Натам — типичният хаос в началото на едно разследване. Хаос — за публиката. Посреща ме нисък, почти млад човек и, докато каже името си, зад колата на Милчев спират още три коли. В едната е екипът от експерти. Махвам отдалеч с ръка на доктора, учтиво поздравявам и останалите, които направо влизат и се запътват към местопроизшествието.

От другата кола слизат Каменов и Василев, а зад тях петима униформени се присъединяват към Милчев и отиват да разположение

на Здравчев — да подсигурят терена...

В този момент пристига и линейка, после втора... Петима убити...

Изчаквам колегите...

Каменов се усмихва, мъхестият пояс под носа му се разтяга. Облечен е младежки — дънки, яке, кривнато леко кепе. Почти като мен, само дето аз предпочитам по-дълбоката бейзболна шапчица...

Изпреварва го Василев. Много приятен на вид е — до степен диабетно натрупване. Светла коса, пригладена, легнала, никакви косми извън разрешеното. Тоест — лъска като тиган на месечина. Май се бръсне два пъти на ден...

— Здравей, колега — изстрелва отдалеч...

— Здравейте, колега — наблягам — Каменов, приятно ми е да се видим, млади момко...

Каменов се усмихва още малко — ако можеше, щеше да направи двоен пояс от усмивка на лицето си. После се сеща:

— Наистина ли петима са убити?

— Да... За съжаление... — казвам му мрачно. После се сепвам
— Хайде да вървим...

И влизам в хотела...

Който е висок — 12 етажа, просторен — само фоайето е нейде над двеста квадрата, модерно обзаведен. От близкото барче се появява Перлов — с посребрени коси, slab, леко прегърен. Има нещо особено във външния му вид — може би резултат от фитнеса и грижите за себе си...

— Здравейте — казва ми той и протяга ръка. Стискам я. После Перлов леко се покланя на Василев и Каменов...

— Да седнем — кани ме той, разпервайки ръка към бара. Кимам съгласен, но давам нареддане на Каменов да отиде на местопрестъплението и присъства на огледа вместо Здравчев. Перлов му обяснява къде на третия етаж е стаята на Пейчева и момъкът се понася към асансьора.

Следва кратък разговор с Перлов — как е, как започва сезонът, вървят ли фирмите, чийто служители са на тийм билдинга...

Нищо особено — не се оплаква, сезонът тепървра ще почне, засега само се подготвят, събирането е било успешно. Вече трети ден

са тук, хората следват плана за процедури, разкършват се, на другия ден смятали да отидат до близкия скален манастир, обаче...

В този момент пристига Здравчев. Поздравява, сяда в запазения за него фойер...

Перлов директно започва:

— Знаете, че имам известен опит и то не само житейски. Пейчева работеше в „Олдтранс“, счетоводителка. Самотна майка е, аз лично ѝ предложих да вземе детето със себе си. Защо да плаща на гледачка, а и малката да се травмира, докато чака майка си? Студентите също работят във фирмата — почасово. Но нали тийм билдингът е за всички, реших да взема и тях. Не ми струват много, а подобни разходи се помнят от служителите. Зейнеб не познавам добре. Мисля, че от две години е в хотела, но просто не съм я срещал. Тя обслужва тоя етаж, а моят апартамент е на последния. Но, както ми каза Димитров... — забелязва погледа на Василев и пояснява — От управителния съвет тук. Ей го там, ще ни изчака. Другият е Станчев, управител на хотела. Оставил ги настани, но всеки момент ще можете да ги разпитате...

Кимам утвърдително и Здравчев побутва Василев. Задачата е за него...

— Няма да е лесно — казва Перлов — Над сто человека са тук. Обслужващ персонал, ремонтчици, гостите...

Ясно ми е, но... Трябва...

— Нещо казахте за камериерката, господин Перлов?

— Да... Тя живее в близкото село. Мъжът ѝ също работи в комплекса, и той е тук...

— Каква връзка имаха Пейчева и момчетата?

— Правилно казвате — „момчетата“. Те са си... бяха момчета. Студенти. Преди година започнаха работа при нас — вижда учудения ми поглед и отбелязва — Попитах Мишо, секретаря ми. А той знае всичко. Което не знае, има го в айпада си. Та ми каза, че Тодор Минков и Ангел Калчев са постъпили на работа в началото на миналата година. Почасово — по 4 часа на ден. В информационно—компютърния отдел. Нещо като общи работници в отдела. Работа по документи, обработка на данни... Били сериозни, изобщо не допускали грешки. Което е много важно за работата ни. Затова плащаме добре на компютърджииите. И, трябва да призная, при първа грешка уволняваме. Защото подобни грешки имат понякога катастрофално значение. Не ги

познавах, но щом са издържали тая първа година — свестни момчета ще са били...

Перлов вдига ръка и зад него се появява Нисък, стегнат, все още млад човек.

— Моят секретар — Михайлов. Мишо...

Мишо му подава един айпад...

— Наредих му да прехвърли тук личните дела на убитите. Четирите... Малката, за съжаление...

Замълчаваме...

Малката никога няма да има служебно досие. Дори свидетелство за първи клас няма да получи...

— Здравчев, — казвам на колегата — върви в ресторанта и започвай събеседването...

— Отделили сме три сепарета — казва секретарят — отдалечени са от общата част, може да разговаряте с хората, без да ви наблюдават и слушат...

— Благодаря! Аз идвам след малко, ще надникна горе, при Каменов...

И тръгваме...

Перлов остава на мястото си. А при него отиват двамата от съседната маса. Мишо, разбира се, остава прав зад боса си...

20:30 — 21:00 ЧАСА

Страшно и странно убийство...

Хващам се, че някак си смъртта на малката ме потиска повече от смъртта на четиримата. Да, вярно, че всеки човек е ценен. Но децата...

Добре, бе възрастни, като си имате проблеми — решавайте ги помежду си... Трепете се, мъчете се, гадории си правете — ще намерим начин да ви се противопоставим... Но — защо децата?

Кой ли е имал зъб на майката? Нещо във фирмата? Някаква любовна връзка навън? Случайност? Искали са да убият единия студент, а са прекъснали още четири живота? И тая камериерка... Кой ще се засили да премахва така една обикновена слугиня, както са ги наричали преди? Обаче — на... Петима мъртви...

В главата ми се сглобяват няколко хипотези. Пейчева като център на атентата... Някой ревнивец, застрелял студент—любовчия...

Средновековен мъж, гръмнал жена си и компанията? Случайност? Или опит за дискредитация на курорта и собственика?

Не, много бързам... Няма факти...

Освен един — пет трупа на третия етаж...

Където ме посрещат Каменов и Милчев. Единият наблюдава дейността на експертите, другият охранява местопроизшествието...

Каменов ме забелязва и идва насреща ми:

— Тринадесет гилзи... Направо Сталинград... Докторът иска да тръгва с труповете, едва го убедих да ви изчака...

Влизам и веднага докторът се изправя насреща ми:

— Хайде, бе момче младо. Трябва да тръгвам, ако искаш резултатите по-бързо...

— Докторе, ти си печен спец... Ти знаеш и можеш... Ти...

— Стига се мазни... Натам ми е известно — колкото се може по-скоро да ти се обадя...

Кимам и той мрачно се засмива:

— Пет трупа... Имаш ли представа колко време ще отнеме?

Плюс поне час и нещо за пренасянето...

Пак кимам...

— Докторе, ще ти се обадя след полунощ...

— Абе, ти чувал ли си за Кодекс на труда? — после се смилява

— Хубаво, обади се... Но не разчитай на много. Огнестрелни рани —

вижда се с просто око, не забелязвам някакви особености... Обаче...

Нали знаеш...

Разбирам го... Пет тела на масата за аутопсията... И едното — детско... Бил съм няколко пъти при свещенодействията му. Някак си не ми се иска пак да съм...

А като си представя телцето на малкото момиченце — нарязано, лежащо на металната маса...

Поглеждам към останалите експерти. Нанков вдига глава — тъкмо оглежда отпечатъците, свалени от стаята...

— Много са... Но повечето са на малката и майка ѝ. Ей тук има на студентите, в банята намерих на камериерката. Всичко е подредено, групирало, в управлението ще направя подробен анализ...

Кимам. Повече не може да искам Хората си знаят работата, специалисти са... И аз съм специалист. Та затова все пак напомням:

— И, нали разбирате...

Всички въздишат в един глас. Познато им е това нервно състояние на разследващите... Но и те са хора, и те имат нерви...

Важното е, че се разбрахме...

Влизат санитарите. И започва товаренето и изнасянето на труповете... Два женски, два мъжки и малкото трупче на петгодишното дете...

Ще го намеря тоя гад... Или гадина...

21:00 — 22:00 ЧАСА

Картината е запечатана в главата ми. Фотосите, които разглеждам на лаптопа, са само за потвърждение...

Братата... Върху прага е паднала камериерката. Нейде над 40—те, с къса коса, лицето е закрито от метнатите върху му кичури. Две рани — в гърба. Явно е влизала и някой отзад е стрелял...

В коридора?

Това означава, че изстрелите са отекнали навред и убиецът е имал само минута — две за престъплението. Тогава — защо я е убил тук, защо не е изчакал да влезе? А може би тя го е познала и той е премахнал излишен свидетел?

По всяка вероятност...

Стаята — нещо като антре, после вляво диванче, вдясно леглото. Голямо, двойно. До него е паднала Пейчева. Изкривена, с ужас в отворените очи, закриваща под себе си момиченцето. И, въпреки това, стрелецът не е спрял — отблизо, както ми каза докторът, е пронизал с три куршума майката. Два от тях са засегнали детето...

Върху дивана седи Ангел. Само един куршум — право в устата. И го е приковал на място...

До краката му е Тодор. Гърдите му са бухнали от кръв — седем куршума...

Защо толкова много? Стрелецът е натискал спусъка, сменил е пълнителя, пак е стрелял във вече мъртвия... Целенасочена омраза? Необуздана ярост? Амок?

По какви причини?

Трябва да обръне внимание на Тодор. И звъня на шефа — с молба да ме информират за всичко, което знаят. Не само за Тодор, но и за останалите...

След което отивам в ресторантa. Пълен е с народ. Наистина — нейде стотина човека седят покрай масите. Но върху плотовете има само чаши и бутилки, почти никакво ядене. То — как ли се яде, когато си научил, че няколко от групата са убити... И то тук, наблизо...

А можеше да си ти...

Алкохол не сервираят, но бира дават. И, както забелязвам, сервитьорите разнасят, но бележки не дават. Явно пак предвидливият Перлов е разпоредил. По-евтино му излиза от вълнения, а и събира точки като добрия шеф...

Вдясно са сепаретата. Отделени са от залата с балюстради, а зад тях има плътни завеси. Този път са дръпнати. Виждам Здравчев в едното сепаре, Василев е в другото. Каменов чака пред третото.

— Ти ще извикваш хората, ще водиш списъци кой при кого е, ще наблюдаваш залата... — Забелязвам леко облаче по лицето му — И най-важното — наблюдавай! Наблюдавай какво става, кой в какво настроение идва и излиза от сепаретата. Нямаме повече хора, ще гледаш на четири...

Лицето му просветва. Значи няма да е статист, а на важен пост — наблюдалител...

Надниквам при Здравчев. Поглежда ме:

— Господин Каракстефанов, главен счетоводител. Началник на Пейчева...

Кимвам. Този съсухрен, свит човечец е на много важна позиция във фирмата. И е бил всеки ден с мъртвата. Трябва да каже нещо важно, трябва...

При Василев е пълничка дама.

— Костова — представя се тя — от „Човешки ресурси“...

Така наричат бившия „Личен състав“. И тази госпожа знае много. А като жена — и неща, които в документите не се пишат...

Оставям ги, влизам в свободното сепаре. И Каменов веднага ми води човек...

22:00 — 23:30 ЧАСА

Час и половина — разговори, разпити, беседи... С когото — каквото трябва. Някои са стреснати, други са наострени — що да ги разпитват тия ченгета, трети са готови всичко да кажат, само и само да

помогнат за разкриване на престъплението. Или да бъдат оставени на мира, не им се занимава с полицията...

Нямаме време, никакво... Близо сто человека, на трима по 33, за всеки само няколко минути... Половин час след започване на разпитите викам Каменов и нареждам да започне и той. Няма как — поток хора...

Към десет и половина спирам за малко. Минавам по сепаретата. Колегите са изморени, очите им вече са подути, а главите... Съдя по моята — претоварена е от информация. Просто няма къде „да слагам“ още и още научени сведения, данни, клюки, лични мнения и оценки...

Шефът ми е изпратил сбит преразказ на наученото от кварталните — които, естествено, нищо съществено не знаят, от най-близките роднини на убитите. За Зейнеб сведения няма — мъжът ѝ, както споменах, беше в комплекса. Разговарях с него. Говори отлично български, някак си мрачен човек ми се видя...

— Не знам, началник, не знам кой може да мрази така мойто Зейнеб... Камериерка си е тя и нищо повече. Тук сме цял ден — в пет заранта почваме. Даже тук спим, началството даде едно апартаментче за нас и за Мюмюн с жена му. Няма смисъл да си ходим — на непрекъснат режим сме. Плащат добре, повече, отколкото лятото. Тогава сме на смени, ходим си на село, живинки гледаме. Сега синът се грижи за тях, ама той е още ученик, в главата му бръмбари хвърчат. Но не пуши и не пие, прибира се следобед от града, храни добитъка, чисти им...

— Нещо интересно да е споделила Зейнеб с теб тия дни?

— Ма кога, бе началник? Те оня ден дойдоха... Каза ми, че много хубаво детето било, ходело подире ѝ, помогало да сменят чаршафите и кальфките, викаше и „Лельо Зейби“, та се смяхме, щото малко неприлично излиза...

И тук човекът се разрева. Ей така — беше стегнат, сериозен и... Та го предадох на Милчев — да се разходят на чист въздух, да му попремине...

Главният счетоводител също не казва нещо съществено:

— Трудолюбива беше. Не бавеше отчетите, работеше понякога до късно — нищо, че дете я чака. Разрешавах ѝ да го води в управлението, ама тя рядко го правеше. Развела се беше още преди да

постъпи при нас. Май детето го родила след развода. Нищо не съм чувал за мъжа ѝ, даже не го споменаваше...

Твърде често бившият съпруг преследва, понякога наранява и дори убива някогашната си любима. Но — щом не се е обадил пет години... За всеки случай се свързвам с шефа. Оня изпъшква, обаче обещава да изпрати сведенията веднага, щом ги открият...

Всъщност, не само шефът стои в службата. Поне петима е оставил и сега всички ровят в масивите с данни, разговарят с наши колеги по областните и градски управления — студентите не бяха от града ни, Пейчева беше се върнала при майка си от морския град...

Казвам на върналия се Милчев:

— Мини по сепаретата. Като приключат с тия, дето са там, да се съберем нейде...

И се замислям. После забелязвам светещия надпис над стъклена врата:

— Ей там, в лоби бара...

23:30 — 24:00 ЧАСА

През залата минава ниският младеж, секретарят на Перлов... Михайлов, да — Михайлов беше...

— Кажете, господин Михайлов — подканям го и през рамото му виждам как колегите отиват към лоби бара...

— Имам една молба — казва той — Така... Не точно моя, но... Налага се, разбирайте ли... Вальо... Синът на господин Перлов... Като разбра за станалото, много се разстрои. Бих казал дори — изпадна в истерия... Сега се свести... Извинете, но му дадох и едно шотче коняк — така, за стягане...

Разбирам. И аз навремето, когато видях първия труп... Абе, не искам да се разпростирам, но на място глътнах един малък коняк, а през нощта след огледа... Направо се напих. Бях нейде на двайсетина години, млад полицай...

— Да, и?

— Ако може да го разпитате сега. Та да го предам на годеницата му и сестрата, да го приспят, да го успокоят...

Да, добра идея. Макар че още поне трийсетина человека да са в това състояние... Петорно убийство, едно малко дете... И на кино не е лесно за забравяне, а тъй... Реално...

— Виж, — казвам му — доведи го в лоби бара, ще поговорим и ще го пусна...

То и какво толкова да каже студентът... Не е част от тийм билдинга, отделна компания били, хайлайф, дето му викат в старите книги...

Мисля си ги тия неща, докато отивам към лоби бара. Който не е голям — пет маси, един диван под прозореца с продълговата масичка пред него. Там са се настанили колегите. Оглеждам се и зървам фотьойл в ъгъла към бара. Бутвам го към масата и се изненадвам от тежестта му...

Барманът все още е тук и отбелязва:

— Това е креслото на господин Перлов. Не го мести, седи си там, в ъгъла и почива...

Ега ти почивката в бар... Да, де — барче, ама... Но, изглежда, има нужда от спускане на невидима завеса откъм другите. Пък и барчето е компактно, за избрани хора...

Стърженето по плочките спира. Отпускам се в креслото...

— Младежи, ей сега ще дойде младият Перлов. Трябва да поговорим с него, че нещо психически... Абе, разбирате... Моля ви само — ако някой се сети за важни неща, да ми даде знак, ще му кажа кога да пита...

— Абе, и от него информация, колкото от другите — прави с небрежно изречение обобщение на досегашните разговори Здравчев — Повечето дремали по стаите, други били на вечеря...

На вратата се почуква. Кимвам на бармана, той отваря, поглежда ме, разбира, че засега не е нужен и предпочита да изчезне. Влизат Михайлов и висок, много слаб, видимо бледен млад човек. Така — на 22—25 години. В небрежно облекло — дънки, блуза, яке. Но си личи, че са маркови... Син на Перлов е, я...

— Заповядайте — кимам им — Господин Михайлов, благодаря ви, ще ви извикаме по-късно. Господин Перлов, моля... — и посочвам стола от другата страна на масичката...

После поглеждам четиридесетата насреща:

— Милчев, като най-младши донеси по нещо безалкохолно. Вие, господин Перлов?

— Аз съм Вальо — казва младежът тихично — Благодаря, нищо не искам...

Изчаквам Милчев да донесе бутилчиците, слагам една минерална вода пред младия Перлов и питам:

— Та, какво има да ни разкажете за днешния ден? И изобщо — за жертвите...

Перлов прегльща видимо нервно, въпреки първоначалното намерение, отваря минералната вода...

— Дойдохме вчера. Осем человека — може да се каже цялата ни компания. Аз, Лили — годеницата ми, Марко, Джузепе, Красъо, Ванчето, Маринка и Весето. Настаниха ни в четири стаи. И отидохме на плажа...

Изненадан съм:

— На плажа?

— Да, времето е спокойно, няма слънце, но е светло, тихо... Играхме карти, момичетата въртяха телефоните, снимахме се... Цяла сутрин... И снощи бяхме на плажа... Красиво е — лунна пътека, тих морски шум...

— Вие сте поет... — отбелязвам...

Колегите слушат, а Каменов дори си води бележки...

— Има нещо такова — поглежда ме Перлов — Писах стихове, но не ме харесаха в списанията, а да използвам парите на баща си, та да издам книжка... Не желая!

— Романтик — отбелязвам пак. И звучи сериозно, без ирония или подигравка...

Вальо — ако мога да го нарека така — ме поглежда дръзко.

— Да, романтик съм... В тоя гаден, мръсен, материален свят... Трябва да има романтици. И не съм само аз. Ето — Лили. Момиче като от любовен филм. Чиста, светла, весела, жизнена. Вие знаете ли — тя спи в една стая с Маринка... Не бързаме. И двамата искахме всичко да е след сватбата. Компанията ни също е такава — без оргии, без напивания, за наркотици въобще да не говорим...

Поглеждам към Здравчев над главата на младежа. Оня кимва — наистина компанията е била много, много различна от други младежки групи... Ха стига де... В новия век на пазарната демокрация и материалните удоволствия — синът на Перлов да е романтичен отшелник? Намерил си подходящо честно момиче? Я виж ти, я виж ти... Невероятно, но възможно...

— А днес как мина денят ви?

— Станахме рано. Искахме да видим изгрева на слънцето. Успяхме — точно преди да падне мъгла. После играхме билиард в залата долу, обядвахме, сутре ние с Лили се разходихме по плажа, а останалите се пръснаха по стаите да спят. Срещнахме се в Големия бар малко преди вечеря, значи към 18 часа. Пихме по едно разхладително... А, Джузепе и Красъ удариха по един аперитив, та и Ванчето се присъедини към тях. После изведнъж настана бъркотия. Тичаха, викаха... Разбрахме какво е станало, искахме да отидем горе, но тате беше сложил вече хора и ни върнаха от стълбите. А асансьорите бяха блокирани...

— Нещо особено да сте забелязали?

Младият Перлов като че се поколеба, после твърдо отсече:

— Не, нищо особено... Освен убийството, разбира се...

Поклатих глава...

— Благодаря ви! Можете да отиде да почивате. Ако стане нужда — само спешна нужда — възможно е да ви потърсим...

— Естествено — казва младият човек и излиза...

— Е, младежи — обръщам се към колегите — Да поговорим, а?

00:00 — 01:00 ЧАСА

— Счетоводителката... — казва Каменов и сmutено замърква...

— Какво? — питам аз, макар да е ясна мисълта му...

— Извинете! Просто си мисля, че камериерката не е възможен обект за престъпление. Камо ли студентите — те пък защо? Детето не споменавам. Остава само счетоводителката. Възможни причини — много. Тя е, както разбрахме, дясна ръка на главния счетоводител. Което подсказва, че е възможно да е водела някои сделки, да е правяла някои документи, да...

Каменов мърква. И тримата го гледаме внимателно. Вярно, и в моята глава се въртеше подобна мисъл, обаче той избърза да я изкаже и сега става удобна мишена на скептицизма...

— Аз... — казва Здравчев, като че сме на спортното поле и поема топката — Има доста несигурни камъни и основата направо се люлее. Колко пъти каза „възможно“, „някакви“, „подсказва“? Все неясни и несигурни думи. Няма доводи, няма доказателства, няма здрави по смисъл и логика тези... Да, и така може да е — но само може...

Василев остава в стола, но все едно размахва дамаски меч:

— Белетристика! Няма убедителност. Някакви фантазии...

— И аз виждам липсата на аргументи. Но... — замълчавам — Има нещичко... Има опит да види зад завесата... Избързва, разбира се — строи версия преди да има доказателства. Обаче... Обаче вижда се нещичко — смътно, вероятно, мъгливо. Затова предлагам Здравчев да се заеме със счетоводството. Разговаряхте ли с някого — освен с главния счетоводител?

Здравчев се понадига:

— Като че съм знаел. Освен Каастефанов, при мен мина Даскалов — също счетоводител.

— И?

Здравчев се замисля, после клати глава някак си разочаровано:

— Не, нямам усещането Пейчева да е била особено важна във фирмата. Полезна — да, нужна — да, но важна... Не! Ако е имало...

— Имало е — подхвърлям мрачно аз...

— Да, имало е далавери, имало е по-особени сделки, но тя не е участвала. Била си е нормална счетоводителка. Виж, Каастефанов... Имам усещането, че е забъркан в доста далавери...

— Това не е нашата работа сега — казвам...

— Така е... Но нали търсим възможна причина за убийството... Мисля, че отпада възможността Пейчева да е важен фактор, когото са искали да отстраният. Нито босовете, нито конкуренцията...

Настъпва тишина. Вдигам глава. Оглеждам ги...

— Тогава?

— Нещо за бившия ѝ мъж? — пита Василев...

— Получих сведения от шефа. Мъжът ѝ е от три години в София. Дори е успял да се ожени. Нещо повече — има абсолютно алиби за днес. Бил е в съда...

Всички ме гледат смяяни...

— Развод с новата му жена. Делото е било от 16 часа, приключило е по бързата процедура, по взаимно съгласие. Но е факт — в 18 часа няма как да е устройвал убийство...

— А, ако е изпратил наемен убиец? — казва Каменов...

Не се смеем, но леки усмивки плъзват по устните ни. Да, бе... Не сме вече 90—те, пък и онът вече има развод — защо да убива жена си? Че и детенцето? Още повече, че само садист може да търси късно отмъщение. Но да приемем, че е садист и психопат, изчакал толкова

години, за да консумира отмъщението студено като торта... В такъв случай той ще поиска сам, собственоръчно да убива. Няма да дава поръчка някому...

— Тогава — казва Здравчев — да видим останалите...

Съгласявам се. Да насочим усилията към студентите. Дали нещо ще излезе...

Пръскаме се пак по сепаретата. И отново тръгват свидетелите. Някой за втори път, други за трети...

По едно време — тъкмо разговарям с някакъв търговски представител на фирмата, който често се отбивал при момчетата, защото му намирали интересни и сложни стратегически игри, идва Каменов...

— Струва ми се, че ще ви заинтересува... — оправдателно казва той...

В сепарето е едно от момичетата. Представя се:

— Веска...

— Разкажи на господина това, което ми каза...

Момичето е едричко, чернокосо, скромно гримирано...

— Е, какво толкова... Просто споменах, че Вальо е балама. Смята Лилито за ангелче, май е убеден, че тя е даже девственна... Изпраща я вечер до стаята, целува я, отива да спи... А тя... Цяла нощ върлуват с Маринка. Нощес бяха в стаята на Красьо и Джузепе. Не са чели стихове, гарантирам. Призори нахлуха и при нас. Марко извади пиене, приказвахме си, а после... Не зная — да казвам ли...

— Слушам ви...

— Ами чух, че скърца кревата и видях — зад гърба на Марко Красьо я... Какво да ви кажа — направо пред нас...

— И?

— Какво — и? Няма да кажа на Вальо, я... Балама си е, ама той плаща всичко. Баща му, де... Защо да си развалям почивката заради глупостта му? Лили си е курве. От първи курс я зная. Който не е искал, той не е почесал... Така де, разбирайте... А Вальо е наивник. Вярва в чистата любов, вярва в девствени 20 годишни студентки, вярва сигурно и в Дядо Коледа...

Такаааа... Значи нашият романтичен Вальо е просто глупак. Измислил си една лъжа и живее с нея. Дори ня малко секс да прави с тая Лили, докато не се оженят... Добре, де — а в първата брачна нощ?

Абе, какво му я мисля — жените са такива хитри, че ще го омае и ще го остави с вярата за девствената съпруга...

— Добре — казвам ѝ — И нито дума за разговора...

— Да не съм луда? Тоя е балама, но богат балама. Нека плаща, пък ние ще му вярваме, че вярва...

01:00 — 02:00 ЧАСА

Колегите тръгват пак на разговори. Събеседвания, разпити го наречете — все тая. Важното е да опитаме пак. Да потърсим нишка, която в предната беседа сме изпуснали...

Аз съм на бара и оглеждам сепаретата. Здравчев е с някакъв човек — висок, с широки рамене. Сещам се. Един от шофьорите на фирмата. Трудно отронва дума, но успяхме да разберем, че наистина компанията е била в бара снощи, по време на изстрелите. Но не цялата. Шофьорът тъкмо слизал по стълбите и забелязал напреде си гърба на младия Перлов. А от асансьора слязла тая... русичката... с късата коса... Ванчето — подсказваме му. Човекът не им знае имената — освен сина на шефа, разбира се, но кима, когато му я показваме...

Което не е никаква крачка напред. По стълбите са слизали и главният счетоводител, и двама от представителите на фирмата (едно време им викаха амбулантни търговци), и сервитъри, бързащи за работното си място...

Каменов разговаря с едно момиче. И за нея се сещам — хигиенистка била. Млада, двайсетинагодишна, хубавичка... Но — работа няма, а с едни голи претенции не се живее...

Изобщо — както е тръгнало, скоро ще познаваме из основи персонала на „Тексинвест“...

Ей го, Василев не само разговаря с никаква жена, но и усърдно си води бележки. Доста непрофесионално, според мен. Защото едно е да разговаряш с човека, да го изслушваш, да задаваш заинтересовано въпроси, да показваш съпричастие и да го водиш по нужния ти път, друго е да записваш... Прекъсваш наблюдението, демонстрираш отдалеченост, че дори заплаха — другият никога не знае какво записваш, накъде отвеждаш наблюденията си, какво скриваш зад единоличните си писаници...

В тоя момент до мен сяда възрастен човек. Поглеждам го разсеяно и се сещам. Един от малкото свободни посетители на

курорта. Вече беседвахме. Оказа се софиянец, писател, дошъл за седмица да поработи на спокойствие. Не съм чул нищо от него, но се сещам, че съм виждал името му...

— Здравейте! — отговарям учтиво на поздрава му...

— Наблюдавате, а? — казва той — И аз така правя, когато искам да вляза в някоя среда. Сядам, гледам, обръщам внимание на детайлите... Най-вече на детайлите...

— Да, да... — казвам разсеяно, защото в този момент виждам, че при Здравчев сяда Димитров, официално шеф на курорта...

— От това престъпление ще стане интересна история — казва ми писателят — Само че не е за мен. Не си падам по криминалата...

— А по какво? — питам почти заинтересовано...

— Така... Житейски истории... Нормалният човек... Средата му... Нормалният ден...

— И читателите искат да четат за това около тях? За ежедневието, което сами преживяват? — питам невярващо...

— Не, не читателите... Аз... За всички не мога да пиша. И затова пиша за себе си. Само за себе си...

Поглеждам го...

— Нали имате книги — как така само за себе си?

— Именно... Имам книги, но в тях съм писал това, което аз съм видял и преживял. Ако има човек, който да се вълнува от написаното — добре дошъл в моя свят. Но за читателите — не пиша. Дори се опитвам да не мисля за пари — никак си... Абе, не ми обръщайте внимание, аз съм човек от миналата ера, пазарните отношения не ме привличат и блазнят...

Но аз съм заинтригуван:

— Как така хем пишете, хем не ви интересуват мненията на читателите?

— А читателите могат сами да си напишат една история... Ако поискат... И ако успеят... Моята история е моя — аз я създавам, аз я записвам, аз я оформям. Комуто се чете именно тази история — да чете... Но не смяtam да пиша чужди истории. Не приемам чужди мнения...

С едно око наблюдавам как върви събеседването на Милчев с една от чистачките в хотела, с другото се втренчвам в писателя:

— Но нали читателят има право на отношение и мнение?

— Има... Може да ги изказва, но пък аз не съм длъжен да ги приемам. Дори не съм длъжен да ги слушам. Защото тогава тръгвам по път, посочван ми от друг. А аз имам свой път. Така че — изборът на читателя е ясен: или следва разказвача, или започва сам да разказва...

Вдига чашата си с безалкохолно и добавя:

— Аз не съм обслужващ персонал. Аз имам свои виждания и ги излагам. Мнението на читателите не е меродавно. Един иска едно, друг противоположното. Тръгнеш ли да им угаждаш — загубен си. Още повече, че съм убеден — всеки би могъл да разкаже една история. Едни го правят, други не могат. Или не искат. Ами тогава — да говорят. Но аз не ги слушам...

Интересно, интересно...

Нещо като моята работа. Някой е извършил престъплението и очаква аз да приема неговите виждания, да тръгна по предполагания от него път...

Ставам...

— Не съм чел нищо от вас, но щом свърши тая бъркотия, ще прочета една книга, обещавам. И няма да ви се обадя, няма да казвам мнението си...

Писателят се смее...

— Именно! А, ако успеете да разкажете тази история сам... Без чужда намеса... Без чужд натиск...

Да, бе — тая остава. На стари години да се заема с писателство.... Колко ли лешояди ще се струпат над главата ми...

Виждам, че Каменов идва към мен и тръгвам насреща му...

02:00 — 02:30 ЧАСА

— Разговарях с един от готвачите...

— Е?

— Мисля, че трябва да го чуеш...

Готвачът е около 40—годишен, леко прегърben, почти без коса. Гледа ме малко стреснато, но същевременно се държи на положение — изправена глава, остьр поглед...

— Бях дежурен днес. И след обяда отидох да дремна в дежурната стая. Имаме една — за всеки случай, тук. На третия етаж. Баня, три легла... Така — да се пооправи човек, да поеме въздух.

Заспал съм, но не се тревожех — вечерята е лека, почти всичко бяхме подготвили. И тръгнах да слизам...

— В колко часа?

— Малко преди шест...

— По-точно...

— Може и по-точно... Значи — часовникът до огледалото показваше шест без пет. Погледнах го преди да изляза...

— И?

— И — почна патакламата. Направо като на Нова година — тръсъци, шум... После видях, че някой изтича нагоре по стълбите...

— Видяхте ли лицето?

— Че аз и в гръб го познах. Синът на шефа...

Споглеждаме се с Каменов. Младият Перлов? Но нали казва, че е бил с компанията? На което готвачът отговаря:

— Не знам кой къде е бил, казвам каквото съм видял. Ясно ми е, че ще ме изхвърлят, но няма да крия... Пък и това не означава, че момчето е убиец. Може да е побягнал от страх — я каква стрелба беше...

Може... Може, но никак си...

А телефонът ми звъни. Включвам се.

— След десетина минути ще дойде кола — казва шефът, без да поздрави дори — Изпратил съм ти всички данни, които получих. Аутопсия, химическа лаборатория, отпечатъци, данни за убитите...

С известно учудване благодаря:

— Няма какво да благодариш. Действай! Щото журналистите вече са съобщили в София, по телевизията казаха, утре вестниците ще са залети с кървави картини... На мен вече два пъти ми звъняха от министерството...

— Че те не разбират ли как се води едно разследване?

— Абе, разни цивилни патки, дето се изживяват като началници... — и внезапно мълква, усещайки се — Хубаво... Действай!

Действам, действам...

И аз се включвам в беседите — най-напред с охраната на хотела, после пак с компанията на Перлов, дори със софийския писател имам време да беседвам. Този път — по станалото...

Прекъсва ме само цивилен полицай, носещ куп пликове.
Затворени, запечатани...

Сядаме със Здравчев в лоби бара, като предварително сме помолили бармана да си намери работа другаде...

А документите са интересни... Много интересни...

02:30 — 03:30 ЧАСА

Първо — стрелецът е бил снайперист. Или поне адски късметлия. Изключително точна стрелба, жертвите са поразени смъртоносно, дори детенцето е убито при първия изстрел — куршумът е пронизал сърцето му през тялото на майката...

Страшно...

Второ — пистолетът е бил използван по спешност. Много, много е бързал стрелецът, та дори не го е почистил от смазката. И първият куршум е изпратил в Тодор Минков...

Докторът е категоричен, специалистът по балистика също. Единият от седемте куршуми, намерени в студента, е минал пръв по канала на цевта — вижда се по следите от смазка по него. Следващите са се движели по обгорелите вече канали...

Седем куршума...

Да, тая мисъл се въртеше в главата ми още от пристигането. А сега стана основна в изгражданата теория...

Първият куршум, непочистеното оръжие... Тоест — убиецът е бил в афект, взел почистения и смазан пистолет, вкарал е пълнителя и е открыл огън...

Възможно е мишлената да е бил Тодор, а останалите са имали злаощасието да бъдат в неподходящото време на неподходящото място...

— Какво знаем за Тодор? — питам Здравчев...

— Студент, работи във фирмата, няма особени интереси и навици... — Той спира — Чакай, тук имаше и една справка за него...

Намираме я в пакета. Нормална справка — има по една за всеки убит. И сърцето ми пак се свива, когато мярвам документа за детето. Само няколко реда, които никога няма да бъдат дописани...

Така... Биография... Момент... Студент в...

Здравчев, който чете през рамото ми вдига глава. И той е стигнал до там...

— И какво? Оказва се, че Минков е състудент на Перлов и компания?

Да — пише го. Черно на бяло... А при разговорите никой от компанията не спомена състудента си... Чак толкова много да са в курса, та да не се познават? Или...

— Ще отида до Веска — казва ми Здравчев — Започна да говори, значи ще продължи натам...

Кимам...

— Аз ще намеря тоя Красъ... Имам предвид някои неща, които ще го разприказват...

Здравчев ме е разбрал. И тръгваме заедно, като при стълбите пътищата ни се разделят...

03:30 — 04:00 ЧАСА

Намирам Красъ в ресторантa. Всъщност, цялата компания е там. И, въпреки забраната, на масата им има алкохол. Тъмна течност в чашки за кафе — стар трик, който използвахме още като войници в градска отпушка. Поръчваш „студено кафе“, пийваш и внимаваш да не те завари патрул. При евентуалната му поява слагаш чашката настрани — все едно келнерът още не е разчистил и вземаш другата, с кафе в нея...

Ясно ми е — сервитьорите е нямало как да откажат на сина на боса... Затова изобщо не обръщам внимание на лекия аромат, а казвам:

— Младежи, вас ще трябва да ви освободим. Всичко е ясно, а тук се натрупа доста народ... Но ще ви помоля още малко да изчакате. Има някои формалности, да ги уточним и след пет минути... Кой е Красимир Христов?

Ниско, но видимо яко момче се надига. От едната му страна е „целомъдреното“ Лили, от другата е висок, леко мрачен младеж...

— Я, и Веска я извикаха — казва Лили...

— Разбира се — нали ви казах, оформяме някои неща и просто ви вадим от кръга на заподозрените...

Което ги поуспокоява — не че много са се разтревожили...

С Красимир сядаме в едно от сепаретата...

— Да сложим картите — казвам бавно, внимателно вглеждайки се в очите му — Знаем за нощната оргия с Лиляна. Но Валентин не знае. Все още...

Младежът трепва, иска да се надигне, та го хващам за ръката — ниско зад масата, да не се вижда от залата...

— Слушам...

Як, наперен, но... Излива поток думи. Да, Лилето е виновна, тя го е съблазнила, тя е една... Не може да ѝ се устои... Тя досега лъгала младия Перлов, че е момичето на мечтите му... И нощес признала на Красъо, че е в тежко положение — скоро Валентин ще я представи на баща си, после идва сватбата, а тя... Тя просто не знае какво да направи, та да скрие досегашния си весел и безгрижен живот...

— И какво е намислила? Операция? — питам скептично...

Оказва се, че Лилито имала план. В хотела видяла колегите си Тодор и Ангел. Тодор в първи курс бил дори влюбен в нея, после разбрал, че няма да е единствен пътник на тоя влак и скъсал. Но сега момичето намислило хем да му отмъсти, хем да намери виновник за неудобното положение, както казала...

— А сетне? — питам сериозно...

— Ами... Нали затова сте тук... — казва Красъо...

— Тоест — ти знаеш?

— Че кой не знае? Още нощес си помислих: „Тая шантавата ще донесе някоя беля...“ И ето...

— Защо мълча досега?

— Господине, нямам доказателства... Пък и... Вальо ми е приятел...

Гледам го учуден... Приятел му бил... И по приятелска линия му оре лозето? Не, няма да стана модерен човек аз, няма...

— Стой тук и не мърдай... Каменов!

Каменов е седнал на първата маса под сепарето. Скача веднага...

— Не мърдай от него! И го дръж с гръб към залата — да не дава знаци, да не мърда... Разбра ли?

Каменов рязко кима, после завърта Красъо с лице към себе си и сяда, вперил поглед в очите му. Мълчанието е заплашително и това усеща дори младежът...

Поглеждам към масата, където беше компанията...

И все още е...

С едно изключение. Младият Перлов го няма...

Втурваме се да го търсим. Хората гледат изумено как доскоро достолепните, сериозни полицаи изведнъж се превръщат в объркани озъртащи се състезатели по ориентиране...

А Валентин го няма...

Здравчев изтичва към стаята му, ние с Каменов проверяваме помещението около ресторанта, Василев бърза да предупреди полиция на входа...

Оглеждам се и мисля: „Значи така... Лилето се сетила за Тодор, решила да се скрие зад него и кой знае какви ги наговорила на младия Перлов. Я че оня я изнасилил, я нещо друго... Но каквото и да е — пламнала искрата. И Валентин решил да убива. Седем куршума в Тодор, после премахнал свидетелите... Детето... Какво го е интересувало то? Иmal си е собствена болка... И хич дори не се замислил — дали Лилето не лъже, дали нещата се решават така... И най-малкото — какво са виновни останалите четирима за евентуалното прегрешение на Тодор... Евентуалното... Умряло е момчето — без да разбере поне: защо? А то — заради една...“

На вратата се показва Димитров — управителят...

— Господин Перлов ви моли да отидете при него...

— Сега?

— Важно е... За Вальо... И той е там...

Втурвам се към асансьора. Последният етаж. Целият зает от два огромни апартамента. Така наречения „президентски“ и личния на Перлов. Вратата на първия е отворена. През нея виждам Перлов — стои до леглото в огромната спалня, чиято врата също е широко отворена. А той стои и гледа, скръстил ръце зад гърба...

В леглото, завит до брадичката с одеяло, подгънато грижливо отстрани, лежи Валентин Перлов. И щеше да бъде нормална картина — добър баща и спящия му син, ако не беше грозното голямо петно от кръв по възглавницата и чаршафа...

— Застрелял се е — казва тихо Перлов — Поне се е опитал да изкупи вината си...

Оглеждам обстановката... После му отговарям:

— Дааа... Няма да има съд, няма да бъде измъчван повече от нелепи и страшни въпроси...

— Знаете ли защо го е направил? — пита той и аз се сещам, че не става дума за самоубийството, а за убийството...

Но не мога да му кажа. Все още не мога...

— Предполагаме... Любовна история...

Перлов кимва:

— Тази Лили... Известно курве... Моите хора я проучиха, докладваха ми... Но не смеех да му кажа. Боготвореше я, вярваше ѝ на всяка лъжа... Предполагам, че го е излъгала нещо за Тодор и той... Стана е убиец... Поне не го е осъзнал...

— Кое? — питам инстинктивно...

— Какъв голям глупак е бил... И колко скъпо невинни хора са платили за глупостта му... — помълчава и добавя — И за моя страх да го събудя от сладките му кошмари...

Василев стои на вратата и ми прави знаци. Зад него се виждат нашите хора. Скоро ще пристигнат експертите — виждам как Здравчев говори по телефона...

И рутинната работа си върви...

4:30 — 5:00 ЧАСА

Седим пак в лоби бара... Обсъждаме ситуацията. Тъкмо Василев се е върнал от президентския апартамент, където е оставил експертите...

Докладва:

— Имат много работа, но са убедени — самоубийство. Нагар по главата, отпечатъци на дръжката на пистолета, същото оръжие както при петорното убийство...

Изслушвам го. Така е... Сам видях...

— Е, добре... — казвам — Имаме още малко работа, после ще се прибираме. Василев, погрижи се да разпределиш графика за утре — в колко часа започваме разпитите на свидетелите, кой кои ще поеме... Каменов, вземи подписка за ненапускане на града от компанията на Валентин Перлов...

Те излизат. Здравчев ме гледа внимателно...

— Какво? — питам го...

— Да ти направи нещо впечатление? — казва той бавно...

— Остави, нека утре поговорим — опитвам се аз да отклоня въпроса...

— И все пак...

— Зная... Зная... Обаче... Обаче, не знам как да ти обясня...

— Какво да ми обясняваш? Разбирам... — той е странно съгласен с всичко — А Перлов е във фоайето. Няма ли да го извикаме?

Всъщност, на вратата вече чука самият Перлов. Влиза и се извинява:

— Трябва да ви кажа нещо...

Здравчев е вече на крака:

— Знаем...

— Как разбрахте? — пита уморено Перлов. Не толкова, че го интересува отговорът, а за да има повод да продължи...

Здравчев ме поглежда. Аз обяснявам:

— Одеялото... Предполагам причините да го застреляте. Не обичам големи думи, но... Огромна бащина любов. Прощавали сте му всичко, но това... И сте го застреляли. Мисля, че е усетил накъде отиват нещата, скрил се е в апартамента, завил се е през глава. Като малко дете...

— Като малко дете... — повтаря Перлов...

— Влезли сте с пистолета. Вашият. Незаконен, нерегистриран... Който той е използвал за убийството, а после е върнал в апартамента ви. Отметнали сте одеялото и сте стреляли...

Перлов стиска зъби...

— Изтрили сте отпечатъците, сложили сте го в ръката му... И инстинктивно, така, както сте правили години наред, сте подгънали одеялото. Да е топло на детето...

Перлов кимва...

— А сега, господин Перлов? Какво да правим сега?

— Нищо — казва той спокойно и бавно — Нищо... Аз бях комунист, бях неверник, бях капиталист, станах циник, но... Вече се замислям за Господа. Скоро ще се видим... Рак... Лекарите ми дават най-много два месеца. Исках Вальо да поеме фирмите, исках да го видя задомен, с деца... А Господ друго е решил... Ще го попитам защо, ако стигна до него... По-скоро ще съм далеч надолу... Убиец на детето си... Да, имам оправдания, но няма да ги използвам... Поне го спасих от срама, позора и онова, което неминуемо вече го обземаше — огромното разочарование в себе си, в живота, в любовта... Аз да съм виновен — друго не мога да му дам...

Мълчим...

После Здравчев казва:

— Господине, моите съболезнования за самоубийството на сина
ви...

Аз мълчаливо накланям глава...

Какво друго да кажа?

А вие?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.